

vloekend over een kapotte mat, waar zijn voet in verwarde. „Amat,” riep hij luid. Nou zou het ook uit zijn, nou verdomde hij het langer, hij zou dien jongen zeggen, dat hij die smeerboel in zijn huis niet langer wou, dat hij overal weer naar zijn pillen had gezocht en dat ie, de volgende maand, maar een ander baantje zoeken moest!

„Toean pangil?” vroeg Amat, snel zijn jasje aanschietend. In een stortvloed van klachten brak Bart los, de tekortkomingen van al die maanden somde hij op: het vuile huis, het eten, dat nooit anders dan uit blikjes was, het water, dat ongekookt op zijn waschtafel stond, de kapotte klamboe, die alle muskieten doorliet, zoodat hij 's nachts niet slapen kon....”

Gelaten, de oogen neer in het ondoorgrondelijke gezicht, de handen tegen elkaar, aanvaardde de Javaan het, soms even het hoofd buigend als in erkenning.

„En nou ben ik het moe, versta je, en je zoekt me, van avond nog, een kokkie.”

„Toean tjarie Njai?” *) In uiterste beleefdheid vroeg Amat het en voor Bart nog wist wat hij hier op antwoorden moest, ging de Javaan al verder: In de kampong, niet ver hier vandaan, was een jonge vrouw, vroeger njai van den president-landraad in Samarinda.... Als Mijnheer?

„Goed, goed, 't kan me niet schelen, als die rotzooi hier maar verandert.”

„Saja Toean,” zei Amat en, bescheiden de oogen neer, in gebukte houding, liep hij langs Bart heen om de vermiste pillen te gaan zoeken.

Morgen, Bart wist het, zou hij de nieuwe njai ter keuring brengen. Nu was hij dan toch eindelijk verstandig! De girl en de pait, het elfde gebod, niet minder belangrijk dan de andere tien, hij zou er zich aan houden, maar hij lachte er bitter om.

(Slot volgt).

*) Zoekt mijnheer een Njai?

